

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மிக்னிதழ்

(Peer Reviewed - Multidisciplinary Journal)

ISSN: 2582-399X

காலாண்டு இதழ்
(ஐனவரி, ஏப்ரல், ஜூலை, அக்டோபர்)
ஆகிய மாதங்களில் வெளிவரும்

EDITORIAL BOARD

Founder / Editor in Chief

Dr PRIYAKRISHNAN

Publisher

MR P. JAYAKRISHNAN

Editorial Board Members

Dr V SELVAKUMAR

Professor And Head of The Department of Maritime History and Marine Archaeology Tamil University, Thanjavur, TamilNadu, India
selvakumar.v@tamiluniversity.ac.in

Dr. S. KAVITHA

School of Indian Languages and Comparative Literature, Tamil University, Thanjavur. TamilNadu, India

Dr.K.DAYANIDHI

Assistant Professor & Head i/c , Department of Vaishnavism , University of Madras, TamilNadu, India. dayanidhi@unom.ac.in

Dr O.MUTHIAH

Professor of Tamil, The Gandhigram Rural Institute (Deemed to be University) Gandhigram - 624 302 Dindigul District, TAMIL NADU

DR UMADEVI

Professor In Tamil, Department of Modern Indian Languages And Literery Studies University of Delhi, Delhi . dumadevi@mil.du.ac.in

DR JAGADEESAN.T.

Assistant Professor of Tamil, Department of Indian Languages, Faculty of Arts, Banaras Hindu University, Varanasi- 221005, Uttar Pradesh, India.

DR SENTHIL PRAKASH.S

Teacher – in- charge/Assistant professor (SG), Department of Tamil, Institute of Languages, Literature & culture, Visva – Bharathi University, Santiniketan, West Bengal, India -731235

EDITORIAL BOARD

DR R TAMILSELVAN

Assistant professor, Aligarh Muslim University, Uttar Pradesh, India-202002

Dr SWARNAVEL ESWARAN

Associate Professor Departments of English, and Media and Information
Michigan State University. USA. eswaran@msu.edu

Dr SILLALEE A/L S.KANDASAMY

Assistant Professor University Tunku Abdul Rahman (UTAR), Sungai Long,
Cheras, Selangor, Malaysia. sillalee@utar.edu.my

Dr (Ms.) NILANKA LIYANAGE

Senior Lecturer in Dance ,Department of Dance,Drame&Theatre Arts,
Swamy Vipulananda Institute of Aesthetic Studies,Eastern University Srilanka

Mrs THULSIVANTHANA UDAYASHANKAR

Senior lecturer Gr II in English, Swamy Vipulananda Institute of
Aesthetic Studies ,Eastern University, Srilanka

Dr N.MUTHUMANI

Principal, PPG College of Arts And Science,Coimbatore - 641035.

Dr KANDASAMY

Asst Professor Department of History, Rajus college
Rajapaalayam Madurai Tamil nadu herostone78@rrc.edu.in

Dr S. KARUMPAAYIRAM

Junior Research officer,Central Institute of Classical Tamil,Chennai-600100

Dr B. DHANANJAYAN

Associate Professor, Sir Theagaraya College, Old Washermenpet,
Chennai - 600 021.

அரண்

Aran

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழ்

International e Journal of Tamil Research

EDITORIAL BOARD

Dr S.KANNADASAN

Assistant Professor, Tamil Department, The Madura College, Madurai.
Kannadasan@maduracollege.edu.in

Dr P.SEKAR

Assistant Professor, Department of Education, Govt. Institute of Advanced Study
in Education, Saidapet, Chennai-600015. sekar@iasetamilnadu.ac.in

DR G.UMAMAHESWARI

Asst professor and Head , Department of Tamil , P. K. R Arts college
for women , Gobichettipalayam , Erode (Dt) , umag@pkrarts.org

Dr CHANDRAKALA

Asst Professor and Head, Department of Tamil , PPG college of
Arts and Science, Coimbatore - 641035.

நிறுவனர்/பதிப்பாளர்/நிர்வாக ஆசிரியர்

இதழாக்கம்

திரு ப. ஜெயகிருஷ்ணன்

முதன்மை ஆசிரியர்

முனைவர் பிரியாகிருஷ்ணன்

+917299587879

www.aranejournal.com

aranjournal@gmail.com

அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னிதழில் வெளிவரும் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அனைத்தும்
(Peer Review)பீர் ரிவியூ செய்யப்பட்டு பதிவு செய்யப்படுகிறது என்பதைத்
தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

அகத்தினுள்

இனவரைவியல் பார்வையில் — சங்க இலக்கியத்தில் மணத்துணையைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறைகள்
இரா.பிரதீப் ராஜ்

திணைக்கோட்பாட்டு அடிப்படையில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் முனைவர் இரா. யசோதா

ஈரடி, நான்கடி காட்டும் பிறன்மனை நயவாமை என்னும் பேராண்மை மு.கயல்விழி

காலனிய நீக்கமும் தமிழின் உள்முரண் களைவும் முனைவர் க. ஜவகர்

இமயத்தின் செடல் கதாப்பாத்திரம் ஓர் ஆய்வு - ரா.சந்தியா

விளக்கு பண்பாடு "சாவா மூவா பேராடு" கோ. அசோகன்

காவல்கோட்டம் நாவலின் வழி தாதனூர் மக்களின் வாழ்வியல் க.பிரியா

சோ. தர்மன் படைப்புகளும் அந்நியமாதலும் மு.முத்துமாரி

நாட்டுப்புற மருத்துவம் சார் கலைச்சொற்கள் கு.வருதராஜ்

திருமங்கை அழ்வார்ப் பாடிய திருப்புல்லாணித் திருத்தலம் முனைவர் ஆ. கவிதாராணி

கதை பேசும் ஆடல் கலையான கதகளி கலாநிதி தாக் ஷாயினி பரமதேவன்

நெடுங்கல்: பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெருங்கற்கால பண்பாடும் மு.சத்தியா

அட்டைப்படி உதவி
இணையம்
நன்றி

அகத்தினுள்

இடுதுளை உருவாக்கத்தின் நோக்கம் மற்றும் வளர்ச்சி
அ.சகாய ஜெசிகலா

பெண்களின் வஞ்சினம் — இலக்கியம் மற்றும் கல்வெட்டு முன்வைத்து
முதுமுனைவர் பிரியாகிருஷ்ணன்

சோழர்கால கலைப்படைப்பில் திருவேள்விக்குடி கோயில்
ச.பாப்பாசெல்வம்

சம்புவராயர்களின் ஆட்சியும் மாட்சியும்
முனைவர். அ. அமுல்ராஜ்

Exploring the Dynamics of Tourism Planning
S.John Abraham

Exploration of French Colonial Era Paintings in the Puducherry Government Museum
Gayathry. D

Revolutionizing Data Security and Privacy in Fintech with Blockchain and Cryptocurrencies
P.M.Shiyana.

மக்கள் பாலகர்களின் சமூக நிலை
வ.விச்டர்

இசையும் சமூக விமர்சனமும்
வ.விச்டர்

"Mridanga Cintamani": Exploration of its Impact on Carnatic Music and Education
V. Vijay Arun

Study of Techniques used while adapting popular Western Instruments
to perform Carnatic Music

V. Vijay Arun

மேற்கத்திய செவ்விசை வடிவங்களின் பரிணாமம்
ச.ஜெயப்பிரகாஷ்.

அட்டைப்படி உதவி
இணையம்
நன்றி

தமிழ்

காவல்கோட்டம் நாவலின் வழி தாதனூர் மக்களின் வாழ்வியல்

(Life of the people of Thadanur through the novel Kavalkottam)

க.பிரியா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்

தமிழ்த்துறை

மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

மதுரை — 625 011.

முனைவர் ந.இரத்தினக் குமார்

இணைப்பேராசிரியர் & நெறியாளர்

தமிழ்த்துறை

மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

மதுரை — 625 011.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

இன்றைய நாவல்களின் போக்கில் ஆவணங்களைப் புனைவுகளுடன் வெளியிடும் முறைகள் தொடர்ந்து வெளிவருகின்றன. அவ்வகையில் சில நாவல்களைக் குறிப்பிட்டுக் கூறும்போது காவல்கோட்டம் நாவல் தனக்கான தனித்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந்நாவல் சிறந்த ஆவண நாவலாக விளங்குகிறது. குற்றப்பரம்பரைச் சட்டம் குறித்தான பல்வேறு ஆவணங்களை நாவல் பதிவுச் செய்துள்ளது. இவற்றுடன் மதுரை நகரின் மாற்றங்கள் தாதனூர் மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, ஆட்சிமாற்றங்களினால் ஏற்படும் விளைவுகள், மக்கள் அவற்றை எதிர்கொள்ளும் விதம், புரட்சி என அனைத்து வரலாறுகளையும் நாவலில் காணமுடிகிறது. தாதனூர் மக்களின் வாழ்வியலைக் கூறும்போது அவர்களின் வழிபாட்டு முறைகள், திருமணச் சடங்குகள், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு, தொழில்முறை உத்திகள் என அனைத்தையும் நாவல் விரிவாகப் பதிவுச் செய்துள்ளது. அவ்வகையில் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ள தாதனூர் மக்களின் வாழ்வியலை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

Abstract

In the course of today's novels, methods of publishing documents with fiction continue to emerge. Referring to some of these novels, Kavalkottam has a special place for itself. This novel is an excellent documentary novel. The novel records various documents related to the Criminal Tribes Act. Along with these, the changes in Madurai city, the lifestyle of the people of Thathanur, the effects of regime changes, how people respond to them, revolution and all the history can be seen in the novel. While narrating the life of the people of Thathanur, the novel records in detail their rituals, marriage rituals, customs, culture and professional techniques. The purpose of this article is to study the life of the people of Thathanur in the novel.

திறவுச் சொற்கள்

காவல்கோட்டம், ஆவணம், தாதனூர், வாழ்வியல், கூட்டம், வழிபாட்டுமுறைகள், திருமணச் சடங்குகள், தாது வளர்த்தல், கவரடைப்பு.

Keywords

Kavalkottam, Document, Thathanur, Life, Meeting, Rituals, Marriage rituals, Mineral cultivation, Kavaradaippu.

முன்னுரை

காலனிய ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தியாவில் 1871ஆம் ஆண்டு குற்றப்பரம்பரைச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டது. 1911இல் சென்னையில் இச்சட்டம் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. இச்சட்டத்தின் வாயிலாகப் பல்வேறு இனக்குழுச் சமூகங்கள் பாதிப்படைந்தன. அச்சமூகங்களுள் கள்ளர் சமூகமும் அடங்கும். சுவெங்கடேசன் எழுதிய காவல்கோட்டம் நாவலில் இச்சமூகம் பற்றிய வாழ்வியலை இனவரைவியல் நோக்கில் விளக்கியுள்ளார். மதுரை நகரின் மாற்றங்கள் தாதனூர் மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, ஆட்சிமாற்றங்களினால் ஏற்படும் விளைவுகள், மக்கள் அவற்றை எதிர்கொண்டவிதம், மக்களின் போராட்டம் என அனைத்து வரலாறுகளையும் நாவலில் காணமுடிகிறது. தாதனூர் மக்களின் வாழ்வியலைக் கூறும்போது அவர்களின் வழிபாட்டு முறைகள், திருமணச் சடங்குகள், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு, தொழில்முறை உத்தி என அனைத்தையும் விளக்குகிறது. அவ்வாழ்வியல் சார்ந்த செய்திகளை ஆராய்ந்து விளக்குவது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தாதனூரில் கள்ளர் சமூகம்

காவல்கோட்டம் நாவல் மதுரையின் அரசியல் மாற்றங்களின் வழி தாதனூரில் வாழும் கள்ளர் இனக்குழுவின் வாழ்வியலையும் பேசுகிறது. தமிழ்ச் சமூகம் பல்வேறு இனக்குழுக்களைக் கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் பிரமலைக் கள்ளர் சமூகமும் ஒன்று. இச்சமூகம் பல வரலாறுகளை உடையது. காலத்தின் மாற்றத்திற்கேற்ப இவர்களின் வாழ்வியலிலும் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. இச்சமூகம் பற்றி ந.சி.கந்தையா பிள்ளை தனது தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும் நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கியுள்ளார். “இவர்கள் பெரும்பாலும் தஞ்சாவூர், புதுக்கோட்டை முதலிய பகுதிகளில் காணப்படுவர். பெண்களும் ஆண்களும் காதில் துளை செய்து காதுதோளில் முட்டும்படியான காதணிகளை அணிவர். இவர்களின் தலைமைக்காரன் அம்பலக்காரன் எனப்படுவான். இவர்களின் தாய்நாடு தொண்டை மண்டலம் அல்லது பல்லவர் நாடாகும். புதுக்கோட்டை அரசர் இன்றும் தொண்டைமான் எனப்படுவர்”¹ என்கின்றனர். தனித்த சமூகமாக வாழும் கள்ளர் மக்கள் தமிழகத்தில் திருச்சி, தஞ்சை, புதுக்கோட்டை,

திருவாரூர், நாகப்பட்டினம், சிவகங்கை, மதுரை, தேனி, திண்டுக்கல் போன்ற மாவட்டங்களைத் தங்களின் பூர்வீகமாகக் கொண்டு வாழ்கின்றனர். கள்ளர் என்ற சொல்லுக்குப் பல்வேறு பொருள்களை ஆசிரியர்கள் விளக்குகின்றனர். கள்வன் என்பது கருமை நிறமுடையோன் எனத் திவாகரம், பிங்கலம் நிகண்டுகள் பொருள் கொள்கின்றனர். கள்ளர் என்பது ஒற்றர் எனப் பொருள் கொள்வதாக மா.இராசமாணிக்கனார் கூறுகிறார்.

சங்ககாலத்தில் திருவேங்கட மலைப்பகுதியில் யானைகளை அடக்குவதில் வல்லவர்களாய் கள்ளர்கள் இருந்ததாகவும் அவர்களைப் புல்லி என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. அப்புல்லி மன்னனின் வம்சமாகத் தொண்டை மண்டலத்து பல்லவ வம்சம் உருவாகி அப்பல்லவர்களின் வாரிசுகளே கள்ளர்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. “சங்க காலத்தில் தமிழகத்தில் வடக்கு எல்லையாய் கருதப்பட்ட திருவேங்கட மலைப்பகுதிகளில் கள்ளர் அல்லது கள்வர் என்ற இனத்தார் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் யானைகளை அடக்குவதிலும், பயிற்றுவிப்பதிலும், வல்லவர்களாய் இருந்தனர்”² என்பதும் குறிப்பாகக் கிடைக்கிறது. கள்ளர்நாடு கள்ளகம் என்றும் அழைக்கப்படும். இந்நாடுகள் திருச்சி மண்டலம், தஞ்சை மண்டலம், புதுக்கோட்டை மண்டலம், மதுரை மண்டலம் எனப் பரவிக்காணப்படுகின்றன.

கூட்டம்

காவல்கோட்டம் நாவலில் தாதனூர் மக்கள் மூன்று கூட்டங்களாகவும் பதினாறு வகையறாக்களாகவும் வாழ்கின்றனர். அவற்றில் சட்சி வழியே அனல், தாது, பச்சைமண் என்ற மூன்று பிரிவில் தாது வழி மட்டுமே சடையன் கூட்டம், கழுவன் கூட்டம், நரியன் கூட்டம் என விளக்கப்படுகிறது. அதில் சடையன் கூட்டத்தில் கெடயன் வகையறா, கொம்பூதி வகையறா, குருத வகையறா, கூனாண்டி வகையறா, மொட்டக்கொடா வகையறா முதலான பல வகையறாக்கள் உள்ளன. அதேபோல் கழுவன் கூட்டத்தில் முக்குப்பறி வகையறா, ஒத்தப்பல்லன் வகையறா, காவேரி வகையறா, மொசக்காதன் வகையறா, பனமரத்தான் வகையறா, கோனமுத்தன் வகையறா முதலான வகையறாக்கள் உள்ளன. நரியன் கூட்டத்தில் வரிப்புலி வகையறா, கட்டக்கையன் வகையறா, வல்லம் வகையறா, ஊர் எரிஞ்சான் வகையறா, தொடிக்கா வகையறா எனப் பல பிரிவுகளை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். இந்தப் பெயர்கள் அனைத்தும் காரணத்துடன் காணப்படுகின்றன. இதில் தாதனூரில் கொடிக்கா வகையறா இல்லை. ஊரின் முக்கிய நிகழ்வுகளில் அனைத்து கூட்டங்களும் ஒவ்வொரு பணியினைச் செய்கின்றனர்.

“ஒவ்வொரு கூட்டமும் எட்டு முதல் பத்துத் தலைமுறை வாரிசுகளைக் கொண்டுள்ளன. யார் யார் எந்தக் கூட்டம் எந்த வகையறா எத்தனையாவது வாரிசு எனத் தெளிவாக ஊரினுள்ள ஆண் பெண் அத்தனை பேருக்கும் தெரிந்துள்ளன. பரம்பரை வரைபடம் எல்லோருக்கும்

துல்லியமாகத் தெரிந்திருக்கிறது. ஊரின் நல்லநாளில் ஒவ்வொரு கூட்டமும் ஒவ்வொரு பணியைச் செய்கிறது. சடையன் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பெரிய கிழவிதான் புது மொடாவில் மொச்சை அவிக்கணும். கழுவன் கூட்டம்தான் பெட்டி தூக்கணும், நரியன் கூட்டம் தான் ஊர்க் கெடையை வெட்டணும், பழைய ஊரைச் சேர்ந்த வண்ணான், குயவன், நாவிதன், குறவன் ஆகியோர்தான் கோவில் பணிகளில் ஈடுபடணும்”³ என்பதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

வழிபாடு

வழிபாட்டு முறையில் சிறுதெய்வ வழிபாடு பொருபான்மையாகக் காணப்படுகின்றன. மேலும், நடுகல் வழிபாடு சிறப்பாக உள்ளது. எல்லாக் குலதெய்வ வழிபாட்டிலும் மூன்று நடைமுறைகள் அடிப்படையானவை. அவை பெட்டித்தூக்குதல், கிடாய் வெட்டுதல், பள்ளம் பிரித்துப் பூசை கட்டுதல் ஆகும். கோவில் நிர்வாகக் கட்டமைப்பின்படி தேவர், பூசாரிகள், கோடாங்கிகள் என மூன்று அடுக்குகளாக உள் கட்டமைப்பு அமைந்துள்ளன. இவர்கள் கோவில் சார்ந்த நிகழ்வுகளை நடத்துவார்கள். திருவிழாக்களில் பெட்டித் தூக்குதல் முதன்மையான நிகழ்வாகவுள்ளன. இந்நிகழ்வு பெரும்பான்மையாக எல்லாக் கோவில்களிலும் காணமுடியும்.

“தமிழ்ச் சமூகத்தின் தொன்மையான சமய மரபுகளையும் வழிபாடுகளையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் பிறமலைக் கள்ளர்களது வழிபாடு மரபுகளின் மூலமாகவே புரிந்து கொள்ள இயலும். ஏனெனில், தமிழ்ச் சமூகத்தின் பூர்விக வழிபாட்டுச் சமய மரபுகளான இயற்கை வழிபாடு, முன்னோர் வழிபாடு, தாய்த்தெய்வ வழிபாடு, சண்டையில் இறந்துபோன வீரர்களை வழிபடுகின்ற நடுகல் வழிபாடு போன்றவையே இன்றும் இவர்களின் அடிப்படை வழிபாட்டு மரபுகளாக உள்ளன. இவர்களது தெய்வங்கள் அனைத்தும் மேற்கூறிய நான்கு நிலைகளிலேயே அமைந்திருக்கின்றன. அவை பின்வரும் நான்கு வகைகளில் அமைந்துள்ளன. 1. குலதெய்வங்கள், 2. காவல் தெய்வங்கள், 3. ஊர்ப் பொதுத் தெய்வங்கள் (அம்மன்), 4. நடுகல் தெய்வங்கள் (பட்டவன்)”⁴ என்கின்றனர்.

காவல்கோட்டம் நாவலில் தாதனூரில் நல்லநாள் என்ற பெயரில் கடவுளை வணங்குகின்றனர். முதல்நாள் திருவிழாவில் மதுரை நகரத்து கோனார்கள் கிடா ஒன்றை தாதனூருக்கு வழங்கி வருதல் நடக்கிறது. திருமலை மன்னர் திருநெல்வேலியிலிருந்து கோனார்களை அழைத்து வந்து மதுரையில் குடியமர்த்தியது முதல் இந்தக் கிடாய் கொண்டு வருவதுவரை பல்வேறு செய்திகளை நாவலில் காணலாம். பல தலைமுறையாக மரபுவழியில் இந்நிகழ்வு நடைபெறுவதாக நாவலில் சுட்டிகாட்டப் பட்டுள்ளது. மதுரையின் வடக்கு வாசலில் அமைந்திருக்கும் செல்லத்தம்மன் கோயிலிருந்து எண்ணெய் கொடுக்கப்படுகிறது. கிடாவும் எண்ணெயும் வந்தவுடன் வழிபாடு துவங்குகிறது. நாவலில் முதல் நாள் சடச்சிக்கு, இரண்டாம்

நாள் கருப்பனுக்கு, மூன்றாம்நாள் பட்டசாமிக்கு என மூன்று நாட்களிலும் மிகச் சிறப்பாக பல சடங்குகள் நடைபெறுகின்றன. தாதனூரின் சடையன் கூட்டத்தில் வயதான கிழவிதான் புது பாணையில் மொச்சை பயிறு அவிக்கனும். கழுவன் கூட்டம் பெட்டி தூக்கனும், நரியன் கூட்டம் ஊர் கெடாயை வெட்டனும் என இந்நிகழ்வைப் பிரித்துக் கொள்கின்றனர்.

அந்த மூன்று நாட்களிலும் பல்வேறு போட்டிகள் நடைபெறும். மரத்தில் குறிவைத்து கல்லெறிவது, ஆடுகளை விரட்டிப் பிடிப்பது, நீண்ட கற்றாழைகளைத் தாண்டுவது எனப் பல்வேறு சாகசங்களில் தாதனூர் மக்கள் ஆர்வத்துடன் ஈடுபடுவர். முதல்நாள் மாலை நேரத்தில் குயவன் தரும் பெரிய பாணையில் மொச்சை பயிரை அவித்து சடச்சிப் பொட்டலுக்குக் கொண்டு செல்வர். அங்கு அந்த மொச்சைப் பயிர்களை ஊரின் பெரியாம்பிளை அதாவது ஊரின் தலைவர் அவற்றை எடுத்து அந்தச் சடச்சி பொட்டலில் எறிவார். பின் மீதமுள்ள மொச்சைப் பயிரை அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பார். பின் வேறொரு பாணையில் அங்குள்ள மண்ணை எடுத்து வயதான கிழவி கொண்டு வருவார். உடனே கொம்பூதிகள் கொம்புகளை எடுத்து ஊதுவார்கள். இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டவுடன் ஊரே உணர்ச்சிக் கொள்ளும். உடனே தங்களின் ஆயுதமான வளரியைக் கையிலெடுத்து ஆடிவருவார்கள். வளரியைப் பின் கருப்பன் கோயிலில் வைத்துவிடுவார்கள். கிழவி தான்கொண்டு வந்த பாணையை நீரில் விடுவாள். இதனுடன் முதல் நாள் விழா நிறைவடையும்.

“கொம்பின் ஓசை கேட்டவுடன் நூற்றாண்டுகளாகத் தினவுக் கொண்ட உடல்கள் துடிக்கும். இரண்டு கைகளிலும் வளரியை வைத்துக்கொண்டு மாறிமாறி வெட்டியபடி பெரும்படை ஒன்றை எதிர் கொள்வதைப் போல ஆங்கார ஓசையோடு ஊரே புறப்படும். வெறி கொம்புக்குள்ளிலிருந்து பீறிட்டு வெளிவந்த படியே இருக்கும். பெரும் இருளில் ஏந்திப் பிடித்த பந்தங்களின் நெருப்பலிருந்து எரிந்த கங்குகள் சுருள் சுருளாய் விழுவதைப்போல மனித உடல்கள் நெருப்புக் கங்காய் கொதித்து ஆடி ஆடி வந்து கொண்டிருப்பாள். எல்லோருக்கும் முன்னால் சட்டியேந்திய கிழவி சென்று கொண்டிருப்பாள். அவள்தான் அழிந்த ஊரின் ரகசியம் அறிந்து வயித்துப் பிள்ளைக்காரிகளைப் புது ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தவள். அவளின் நினைவோடு தாது எடுத்து ஆடி வரும் கிழவி முடமானவளைப் போலவே ஒரு காலைப் பக்கவாட்டில் இழுத்தும் மறுகாலை தூக்கி வைக்க முடியாமல் நகட்டியபடி அடக்கமுடியா கண்ணீரைச் சாரைசாரையாகக் கொட்டி, பெண்டு பிள்ளைகளை எல்லாம் சாவுக்குக் கொடுத்துட்டேனே எனத் துக்கம் தாளாமல் கொதிக்கும் தாது மண்ணைக் கையில் பிடித்து ஆடி வருவாள் தாங்கமுடியா பெரும்சோகத்தை அவள் பாடல் கட்டி இழுத்து வரும்.”⁵ என்பர்.

வழிபாட்டின் இரண்டாம் நாளாகக் கருப்பன்சாமியை வணங்குகின்றனர். இந்நாளில் தாதனூர் மக்கள் அனைவரும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் காணப்படுவர். முதலில் வந்த கிடாவைக்

கருப்பன் கோவில் முன் நிறுத்துவார்கள். கருப்பனைப் பார்த்தப்படி ஒருவனை மண்டியிட்டு அமரச் செய்வார்கள். அவனுடைய கைகள் பின்புறமாக இருக்கும். ஊர் மக்கள் அனைவரும் அவனைப் பார்த்து அழுவார்கள். முதலில் கொண்டு வரப்பட்ட கிடா வெட்டியவுடன் அதனுடைய தலையை மண்டியிட்டு இருப்பவனின் பின்புறமாக இருக்கும் அவனின் கைக்குத் தருவார்கள். பின் தொடர்ந்து வெட்டப்படும் அனைத்துக் கிடாய்களின் தலையையும் அவனிடம் வைப்பார்கள். இந்தச் சடங்கின் வழியே அவர்களின் பழைய கதைகள் அமைந்துள்ளன. இச்சடங்கு முடிந்தபின் அனைவருக்கும் கறிவிருந்து வழங்கப்படும். அதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் காணிக்கையாக வளரி ஆயுதத்தைக் கருப்பன் கோயிலில் வைப்பார்கள். இதனுடன் இவர்களின் இரண்டாம் நாள் வழிபாடு முடியும். நாவலில் பல இடங்களில் கருப்பன் என்ற சொல்லைத் தாதனூர் மக்கள் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணமுடியும். எந்தச் செயலைச் செய்யும் முன்பும் இச்சொல்லைக் கூறுகின்றனர். இச்சொல் அவர்களின் வாழ்வியலில் கலந்துள்ளது.

“மூன்றாம்நாள் பட்ட சாமிகளுக்கானது படையெடுப்பில் அடிபட்டு இறந்தவர்கள், ஊரின் மானம் காக்க இறந்தவர்கள், ஜில்லிக்கட்டிலே இறந்தவர்கள் வெட்டுக் காயத்தோடு வந்து ஊருக்கு வரபோகும் ஆபத்தைச் சொல்லிச் செத்துப் போனவர்கள், தலை வெட்டுப்பட்ட கொம்பூதிகள் கொலைக்களத்தில் பலியானவர்கள், பலிக்காகக் கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் என முன்னோர்களைப் பட்டசாமியென வணங்கும் நாள் அது. சடையன் கூட்டம், கழுவன் கூட்டம், நரியன் கூட்டம் என ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் நாலைந்து வகையறாக்கள். ஒவ்வொரு வகையறாக்களுக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சாமிகள். அந்தந்த வகையறாக்கள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து அவரவர்களின் இடங்களில் தளுகை போட்டு, பள்ளயம் பிரித்து, பயிறு அவித்து வைத்து, சாராயம் வைத்து தனது முன்னோர்களை வழிபடுவர். பனைமரத்தான் வகையறா மலையின் மேற்குச்சரிவில் இருக்கும் ஒற்றைப் பனையின் அருகில்போய் வணங்கும் ஊரின் கிழக்கு எல்லையில் இருக்கும் கண்மாய்க் கரையின் கடைசிப் புளியமரத்தில் போய் ஒச்சுவின் கூட்டம் வணங்கும். கிழக்கு எல்லைக்கும் மேற்கு எல்லைக்கும் நடுவில் குறிவைக்கப்பட்ட இடங்களில் எல்லாம் அந்தந்த வகையறாவின் பெண்டு பிள்ளைகள் எல்லாம் போய் வழிபடும்”⁶ என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இரா.சுந்தரவந்தியத்தேவன் தம்முடைய நூலில், “படைவெட்டுக் காலத்தில் கொல்லப் பட்டவர்களுக்கு நடுகல் வைத்து பட்டவன்களாக வணங்குகின்றனர். மாலிக்காபூர் படையெடுப்பு காலத்திலிருந்து நாயக்கர் காலம் வரையிலும் நாயக்கர்களின் வீழ்ச்சியிலிருந்து கும்பனியர்கள் மதுரையைத் தங்களது முழுக்கட்டுப்பாட்டில் கொண்டுவந்த காலம் வரையிலும் தொடர்ந்து பல போர்கள் நடந்தன. இதனை மக்கள் படைவெட்டுக் காலம் என்கின்றனர். இக்காலக்கட்டத்தில் மதுரையைத் தங்கள் அதிகாரத்தின்கீழ் கொண்டுவர முயன்ற அனைவரும்

மதுரை நகரத்தைச் சுற்றியிருந்த கள்ளர்களுடனும் மோத வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவ்வகை மோதல்களில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்குக் கள்ளர்கள் நடுகல் வைத்துப் பட்டவன்களாக வழிபடுகின்றனர். கீழ்க்குயில் குடியில் இவ்வகையில் படைவெட்டுக் காலத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கான நடுகற்கள் அதிகமாக உள்ளன”⁷ என்கின்றார்.

இவ்வாறு முதல்நாளில் தாதலூர் எவ்வாறு உருவானது என்பதற்கான கதையை அவர்களின் சடங்குகளின் வழியே கூறுகின்றனர். இரண்டாம்நாள் காவல் தெய்வத்திற்காகவும் மூன்றாம்நாள் தங்களின் ஊருக்காக உயிர்விட்ட வீரர்களுக்கான நாளாகவும் கொண்டாடப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

திருமணம்

திருமணம் நிகழ்வைக் காணும்போது இவர்களிடம் மூன்று வகையான திருமணங்கள் நடப்பதாக டூண்ட் குறிப்பிடுகின்றார். அவை, குதிரையேறிக் கல்யாணம், கோவில் கல்யாணம், வீட்டுக் கல்யாணம் ஆகும். குதிரையேறிக் கல்யாணம் என்பது அக்காலத்தில் பெருவழக்கமாக இருந்துள்ளது. மாப்பிள்ளையைக் குதிரையில் ஏற்றிச் செல்லும்போது அவர்கள் கடந்து செல்லும் ஊரிலுள்ள கிராமங்களில் இருக்கும் பெரியவர்களுக்கு வெற்றிலைப்பாக்குக் கொடுக்கின்றனர். திருமணத்தில் மாலை மாற்றுதல் முக்கிய நிகழ்வாக உள்ளது.

“பின்பு மாப்பிள்ளை குதிரையில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு ஊர் பெரியவர்கள், பெண்கள், உறவினர்கள் புடைசூழ கொட்டுமேள முழக்கத்துடன் மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் மணமகளது ஊரை நோக்கிச் செல்லத் துவங்கும். அப்படிச் செல்லும்பொழுது மாப்பிள்ளைவீட்டார் பெண்வீட்டிற்குச் சீர்வரிசையாக 4 அரிசிக் கூடையும் (ஒவ்வொரு அரிசிக் கூடையிலும் 8 படி அரிசி இருக்க வேண்டும்) 3 உப்புக் கூடையும் கொண்டு செல்ல வேண்டும் அதில் ஒவ்வொரு கூடையிலும் இரண்டு தேங்காய், ஒரு அடுக்கு இலை வைத்திருக்க வேண்டும். மேலும், ஒரு வாழைத்தாரும், ஒரு கட்டு வெற்றிலை பாக்கும் கொண்டு செல்லவேண்டும். கடந்து செல்லுகின்ற வழியில் உள்ள கிராமங்களில் இருக்கின்ற பெரியவர்களுக்கு வெற்றிலை பாக்கு கொடுத்து அவர்களுக்கு மரியாதை செய்துகொண்டே செல்லவேண்டும். பொழுது புலர்வதற்குள் அவர்கள் மணப்பெண்ணின் ஊரை அடைந்து விடவேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் பொழுது விடிந்தபின்பு சென்றால் கல்யாணமே நின்று போய்விடுகின்ற அளவிற்குப் பிரச்சனை ஏற்படும்”⁸ என்பதும் தெரியவருகிறது.

இச்செய்தி காவல்கோட்டம் நாவலிலும் வருகிறது. நாவலில் திருமணத்திற்குமுன் பல ஏற்பாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. ஊரே வேலைகளைப் பகிர்ந்துகொண்டு செய்கின்றது.

அனைவரும் மாப்பிள்ளையைக் குதிரையில் ஏற்றி இரவில் பெண்வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

“பொழுது நடுசாமத்தைத் தாண்டியது. ரெட்டிய கெடுத்த வெள்ளி ஏறி மின்னியது. கருநீல வானத்தில் திரள்திரளாக மேகங்கள் தங்கி நின்றன. போய்ச்சேர சரியாக இருக்கும்ப்பா என பெரியாம்பள சொன்னதும் ஊர் புறப்பட்டது. ஆணும்பெண்ணும் குட்டியும் குருமானும் எல்லோரும் கிளம்பினர். செக்கானூரணி சாயுபு கொண்டுவந்திருந்த குதிரையில் ஏற்றி ராசுவை உட்காரவைத்தனர். குதிரையில் ஏறியவுடன் புது மாப்பிள்ளைக்கும் ஊருக்கும் ஒரு சிரிப்பு வரும். பெண்களின் குலவை சத்தத்திற்குள் அந்தச் சிரிப்பு அமுங்கி மறையும். கருப்பும் வெள்ளையும் கலந்தோடிகிடக்கும் குதிரையைப் பிடித்தப்படி சாயுபு முன்னால் நடந்தார். குதிரை அவனைச் சுமந்து கொண்டுபோனது. அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் வைகையில் வடகரையில் இப்படித்தான் மாப்பிள்ளையைக் குதிரையில் ஏற்றிக் கூட்டிவந்தார்கள். சடங்குகள் அவ்வளவு சுலபமாக மறைந்துவிடுவதில்லை. காலத்தையும் காரண, காரியத்தையும் கடந்து தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருக்கின்றனர்”⁹ என்று நாவலில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

மேலும், திருமண நிகழ்வின் முக்கியமான ஒன்று தண்ணிக்கிணறு காட்டுதலாகும். திருமணம் முடிந்தவுடன் ஊரின் வளமைக்குச் சான்றாகவுள்ள தண்ணீர் கிணற்றுக்கு மணமகளை அழைத்துச் செல்வார்கள். மணமகள் அக்கிணற்றை வணங்கி வெற்றிலையைக் கிணற்றில் போடுவாள். பின்பு ஊர் பெரியவர் செய்து கொடுத்த கயிறைக் கொண்டு வேகமாகத் தண்ணீர் இறைக்க வேண்டும். அவளின் வேகத்தைப் பார்த்து அனைவரும் பாராட்டுவார்கள். இவ்வழக்கப்படி கருத்தாயி கிணற்றை வணங்கி தண்ணீரை வேகமாக இறைக்கிறாள். இதனைத் தாதனூர் மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் பார்க்கின்றனர்.

“கிணற்றடியில் வந்து ஏழு பேரும் நின்றனர். வட்டவடிவக் கிணற்றின் குறுக்குவெட்டாக இரண்டு பட்டியக் கற்கள் போடப்பட்டிருந்தன. காலெடுத்து வைத்து பட்டியக் கல்லின் மேல்நடந்து நடுக்கிணற்றில் வந்து நின்றாள். காலநேரச் சூரியனின் ஒளி கால்வாசி கிணற்றுக்குள்தான் விழுந்து கிடந்தது. அதற்குக்கீழ் இருளும் நீரும் பிரிகிற இடம் சட்டெனத் தெரியவில்லை. குனிந்தபடி உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நாத்தனாக்காரி மடித்து வைத்திருந்த வெற்றிலையை அவளிடம் கைநீட்டிக் கொடுத்தாள். எட்டிவாங்கிய காத்தாயி வெற்றிலையோடுச் சேர்த்து இருகையெடுத்துக் கும்பிட்டு,

அமணமலைக்கு ஒரு பிள்ளையப் பெறுவேன்...

யானமலைக்கு ஒரு பிள்ளையப் பெறுவேன்

நாகமலைக்கு ஒரு பிள்ளையைப் பெறுவேன்

சிக்கந்தர் மலைக்கு ஒரு பிள்ளையப் பெறுவேன்

இந்த வெத்தலமாதிரி அழகாம வம்சத்தப் பாதுகாப்பேன்.

நீ ஏத்துக்கோ... இனி நான் உனக்கு சொந்தாக்காரீ...

எனச் சொல்லிக் கும்பிட்டபடி கையிலிருந்த வெற்றிலையைக் கிணற்றுக்குள் போட்டாள். ஆறுபேரின் குலவைச் சத்தமும் ஊரின் சத்தமும் ஒன்றுகூடி மேலேறியது.”¹⁰ பின் மணமக்கள் தாதனூர் தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். இம்மக்களிடம் திருமணம் முடித்தவுடன் தண்ணீர் எடுக்க கிணற்றுக்குச் செல்வதும் அங்கு வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள் கொண்டு சடங்கு செய்வதையும் பிறமலைக் கள்ளர் வாழ்வும் வரலாறும் நூலில் காணலாம்.

“பிறகு அன்று மதியம் நண்பகலில் ஒரு நூலைக் கழுத்தைச் சுற்றி வருகின்ற அளவிற்கு ஐந்தாக மடித்து அதன் மீது மஞ்சள் அரைத்துத் தடவி மஞ்சள் நூலாக்கி மாப்பிள்ளையின் சகோதரி மணமகளது கழுத்தில் மூணு முடிச்சுப்போட்டுக் கட்டுவார். இதனை சரடு கட்டுதல் என்கின்றனர். இவ்வாறு கட்டப்பட்ட மஞ்சள் சரடினை மூன்று அல்லது ஐந்து நாட்களுக்குப் பின்பு கழற்றி உரியில் தொங்கவிடுவர். அதன்பின்பு மணமகள் மணமானவள் என்ற அடையாளத்திற்காகக் கருப்புக்கயிறு ஒன்றிணைக் கழுத்தில் அணிந்து கொள்வாள். இக்கருப்புக் கயிற்றை வாழ்நாள் முழுவதும் அவள் அணிந்திருப்பாள். அதன்பின்பு புதுப்பெண் தனது தோழிகளுடன் தண்ணீர் கிணற்றிற்குச் செல்வாள். அப்போது தோழிகள் தண்ணீர் இறைத்து அப்பானையில் ஊற்றுவர். அவ்வாறு தண்ணீர் ஊற்றும் பொழுது புதுப்பெண் கையில் மஞ்சள், வெற்றிலை, பாக்கு வைத்து தண்ணீரை அவளது கையில் படுமாறு ஊற்றிப் பானையினை நிரப்புவர். ஐந்து பானைகளில் தண்ணீர் நிரம்பியவுடன் அதை மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குத் தோழிகளுடன் மணப்பெண் எடுத்து வருவாள்”¹¹ என்கின்றனர். இச்சடங்கின் வழியே நீர் என்பது எவ்வாறு வளமைக்கான ஒன்றாக விளங்குகிறதோ அதனைபோல் பெண்ணும் வளமைக்கானவளாக இருக்கிறாள். நீர் எவ்வாறு உயிர்களைத் தோற்றுவித்து தொடர்ந்து வாழச் செய்து ஒரு வளமைக்கான குறியீடாகா உள்ளதோ அதைபோல் பெண்ணும் தனது வம்சத்தை விரிவடையச் செய்கிறாள். அதனால் அவள் தனது திருமண வாழ்க்கையை நீரினை வணங்கித் துவங்குகிறாள் என்பதை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

காது வளர்த்தல், கவர் அடைப்பு

தமிழகத்தில் காது வளர்த்தல் என்பது சில சமூகத்தவர்களிடம் காணப்படுகிறது. அதற்காக, குறவரை வரவழைத்து காதில் துளையிட்டுப் பஞ்சைத் திரியாக வைப்பார். அதில் ஒரு நாள்விட்டு ஒருநாள் தண்ணீர் விடப்படுகிறது. பின் துளையில் சோளத்தட்டையின் உட்பகுதியைத் தக்கையை வைப்பர். இவ்வாறாக, ஒவ்வொன்றாக மாற்றி பின் சிறிய வளையம் அல்லது தண்டட்டி போன்ற அணிகலன்களை அணிவார்கள். அவர்களது காது நீளமாக வளர்ந்துவிடும். இவ்வாறு காதினை வளர்த்து தருபவருக்கு உணவினை அளித்து புது ஆடைகளை

வாங்கி தரும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது. இவ்வழக்கம் சமண சமயத்தின் தாக்கத்தினாலும் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஆண்களிடமும் இவ்வழக்கம் இருந்துள்ளன. பிரமலைக் கள்ளர்கள் காது வளர்க்க மாட்டார்கள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இதுகுறித்து இரா.சந்திரவந்தியத்தேவனின் பிரமலைக் கள்ளர் வாழ்வும் வரலாறும் எனும் தம்முடைய நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளதையும் கவனத்தில் கொள்ளலாம்.

காவல்கோட்டம் நாவலிலும் காது வளர்த்தல் நிகழ்வு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தாதனூரில் காது வளர்க்க ஆள் இல்லாததால் வெளியிலிருந்து செங்கன் என்பவரை அழைத்து வந்து காது வளர்க்கின்றனர். பெண் பிள்ளைகளுக்கு அவர் காதுகளைக் குத்தி குச்சியைச் செருகி விட்டு பின் சோளதட்டையைத் துளையில் வைத்து தொடர்ந்து நுணுக்கமாகக் காதினை வளர்க்கிறார். காது வளர்த்து கொடுப்பவருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் உணவினைத் தாதனூர் மக்கள் வழங்குகின்றனர். அம்மக்கள் ஒவ்வொரு முறையும் காது வளர்ப்பதைப் பற்றியே பேசி மகிழ்கின்றனர். காது சிறிது வளர்ந்தவுடன் பெண் குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதை நாவலில் காணமுடியும்.

“இனி தண்டட்டி, கொப்பு, லோலாக்கு, எடத்தட்டு, ஒனப்பத்தட்டு, எதிர்த்தட்டு, குறுக்குத்தட்டு, முடிச்சு, சவுடி என வரிசையாகக் குத்திப்போட வேண்டியதுதான். முதலில் தண்டட்டியை மாட்டிவிடலாம் எனச் சொல்லி தயார் செய்து தரும்படி செங்கன் கேட்டான். பெரியாம்பிள்ளைகள் கூடக் கோவில் சந்தைக்குப் போய் மூடைக்கணக்கில் தானியங்களைக் கொடுத்துவிட்டு பதினாறு தண்டட்டிகள் வாங்கிவந்தனர். பெரிய சம்சாரிக போலப்பா இவ்வளவு தண்டட்டிக வாங்கிட்டுப் போறாங்க என்று சந்தையில் பார்த்தவர்கள் நினைத்துக் கொண்டனர். ஆலமரத்தடிக் கூட்டம் முழுவதும் மந்தைக்கு வந்துவிட்டது. தாதனூர் மந்தைகளைக் கட்டி நின்றது. செங்கன் வந்து ஒவ்வொரு தண்டட்டியாக எடுத்து கையிலே உருட்டிப்பார்த்து பிள்ளைகளுக்கு மாட்டிவிட்டான். பிள்ளைகளுக்கும், ஆத்தாக்காரிகளுக்கும், கிழவிகளுக்கும் இருந்த சந்தோஷத்தை வகை சொல்லமுடியாது”¹² என்பதிலிருந்து காது வளர்ப்பின் முக்கியத்துவத்தை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பெண் பிள்ளைகளுக்குக் காது வளர்ப்பது போல ஆண் பிள்ளைகளுக்குக் கவர் அடைப்பு சடங்கு இருந்துள்ளது. இவ்வழக்கம் சில நாட்டுக் கள்ளர்கள் மத்தியிலும் பிரமலைக்கள்ளர்கள் மத்தியிலும் காணப்பட்டன. இவை இஸ்லாமிய பண்பாட்டின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இச்சடங்கு இஸ்லாமிய மக்களிடம் குழந்தை பிறந்த சில வருடங்களில் செய்யப்படுகிறது. ஆனால், கள்ளர் சமூகத்தில் சிறுவனுக்கு எட்டு வயது முதல் பன்னிரண்டு வயது முடியும் முன்பு செய்யப்படுகிறது. பொதுவாக, இச்சடங்கு மாலைநேரத்தில் நீர் நிலையில் நடைபெறும். இவ்வழக்கம் இன்று அரிதாகவேயுள்ளது.

“ஆண்கள் குறிப்பிட்ட பருவம் வந்தவுடன் தங்கள் பிறப்புறுப்பின் முன்தோலை வெட்டிவிடும் கவரடப்பு (Circumcision) எனும் சடங்கு, மார்க்கக் கல்யாணம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. யூதர்கள், இஸ்லாமியரில் சில பிரிவினர் தவிர இது உலகம் முழுவதும் பழங்குடிகளிடம் மட்டுமே இன்றும் பின்பற்றப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் இப்பண்பாடு பிரமலைக் கள்ளர்களிடம் நெடுங்காலமாக இருந்து வரும் முக்கியச் சடங்கு. பெண்கள் பூப்பெய்தும் சடங்கிற்கு இணையான ஆண்களுக்கான சடங்கு”¹³ எனலாம். தாதனூர் மக்கள் கவரடைப்பு செய்வதை ஊரின் பெரியாம்பிள்ளை முடிவு செய்து நாவிதரை வரவழைத்து பையன்களுக்குச் செய்ய செய்கிறார்.

“இதற்கிடையில் இந்தாண்டு கவரடைப்பு செய்ய நாவிதன் நிச்சயித்த காலம் வந்துவிட்டது. ஏழு பெரு கவரடப்பு செய்யுற பக்குவத்துல இருக்காங்கப்பா... என பெரியாம்பிள்ளைகள் முடிவு செய்தனர். ஊரின் பின்புறம் கரட்டுப்பக்கம் இருக்கும் கவரடப்பு கிணற்றின் ஓரமாக மழுவும் கத்தியுமாக நாவிதன் வந்து உட்கார்ந்தான். மழுவையில் கத்தியை வேண்டிய மட்டும் தீட்டி முனைப்படுத்திக் கொண்டான். பெரியாம்பிள்ளைகள் கவரடப்பு செய்ய வேண்டிய பையன்களையெல்லாம் கூட்டி வந்தனர். கிணற்றைச் சுற்றிப் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. மண்டையனின் கடைசிப் பையன் கருப்பனைத்தான் முதலில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர்”¹⁴ முதலான செய்திகள் கவரடைப்பின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதாக இருக்கின்றன.

இவ்வாறாக காதுவளர்த்தல், கவரடைப்பு என்ற இவ்விரண்டு சடங்குகளும் நாவலில் கூறப்படுகிறது. காதுவளர்த்தல் என்பது இன்றைய பெண்களிடம் மறைந்துவிட்டன. கவரடைப்பு சடங்கு சில பகுதியில் இருப்பதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். இவை போன்றே பச்சைக் குத்தி கொள்ளும் வழக்கமும் காணப்பட்டது. அவையும் இன்று மறைந்து வருகிறது.

முடிவுரை

ஒவ்வொரு தொன்மைச் சமூகமும் தங்களது மரபினை எளிதில் மறப்பதில்லை. அவற்றை அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு எளிதாகக் கடத்திச் சென்று தொடர்ந்து உயிர்ப்புடன் இருக்கச் செய்கின்றனர். அவற்றை காவல்கோட்டம் நாவலிலும் காணலாம். தாதனூரில் ஏற்பட்ட ஆட்சிமாற்றங்களினால் மக்கள் அல்லலுற்றப்போதும் தங்களது சடங்குமுறைகளை பழக்கவழக்கங்களைத் தொடர்ந்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கொண்டு சென்றுள்ளனர். அவர்களின் வழிபாட்டுமுறைகளில் குறிப்பிட்டுக் கூறும்படியாக நடுகல் வழிபாடு சிறப்பாக அமைந்துள்ளன. தங்களின் ஊரைக் காக்கும்பொருட்டு உயிர்விட்ட வீரர்களின் நினைவாக

அவ்வழிபாடு விளங்குகிறது. வழிபாட்டில் மற்றொரு சிறப்பாக இருப்பது கொம்பூதிகளுடன் வளரியைக் கொண்டு ஆடுவதும் நிகழ்கிறது. இவ்வாறாக, பல்வேறு மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை, போரின் சிறப்புகளை அடுத்த தலைமுறைக்கு நினைவூட்டுவதாக நாவல் எழுதப்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

துணைநின்றவை

1. ந.சி.சுந்தையாபிள்ளை, தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும், ப.30.
2. இரா.சுந்தரவந்தியத்தேவன், பிறமலைகள்ளர் வாழ்வும் வரலாறும், ப.45.
3. சு.வெங்கடேசன், காவல்கோட்டம், ப.759.
4. இரா.சுந்தரவந்தியத்தேவன், பிறமலைகள்ளர் வாழ்வும் வரலாறும், ப.220.
5. சு.வெங்கடேசன், காவல்கோட்டம், ப.752.
6. மேலது, ப.755.
7. இரா.சுந்தரவந்தியத்தேவன், பிறமலைகள்ளர் வாழ்வும் வரலாறும், ப.319.
8. மேலது, ப.356.
9. சு.வெங்கடேசன், காவல்கோட்டம், ப.901.
10. மேலது, ப.913.
11. இரா.சுந்தரவந்தியத்தேவன், பிறமலைகள்ளர் வாழ்வும் வரலாறும், ப.358.
12. சு.வெங்கடேசன், காவல்கோட்டம், ப.665.
13. ந.இரத்தினக் குமார், திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும் பன்முக வாசிப்புகளும், ப.161.
14. சு.வெங்கடேசன், காவல்கோட்டம், ப.662.

அரண்

பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சல்

அறிவிப்பு / Announcement

அன்பான தமிழ்ச் சொந்தங்களே

வணக்கம்.

வரும் 2024, ஜனவரி மாதம் வெளிவரும் அரண் பன்னாட்டுத் தமிழாய்வு மின்னஞ்சல்க்கான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் ஆய்வாளர்களிடமிருந்து வரவேற்கப்படுகின்றன.

கட்டுரை வந்து சேர வேண்டிய கடைசி நாள்- ஜனவரி 10. அதற்கு பின் வரும் கட்டுரைகள் ஜனவரி இதழில் இடம்பெறாது என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

www.aranejournal.com